

ΠΟΛΛΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ ΕΙΧΑΝ ΣΗΜΕΡΑ την ίδια ιδέα με τη δική του. Ήθελαν να απολαύσουν την ελευθερία τους στη θάλασσα, να τρέξουν στην απαλή της άμμο, να ρουφήξουν με τα μεγάλα ρουθούνια τους την αλμύρα της και να ξεχάσουν... Να ξεχάσουν τον πόνο και τη δυστυχία που τους προκάλεσαν όλα εκείνα που μέχρι σήμερα τους είχαν συμβεί και που τα είχαν αναγκάσει να ζουν απροστάτευτα.

Ανάμεσά τους βρισκονταν και πολλές «φιλεναδούλες» του Ιβάν, που είχε γνωρίσει στους δρόμους της πόλης αδέσποτες, όπως κι ο ίδιος. Ήταν πολύ όμορφος κι είχε πολλές κατακτήσεις στη ζωή του. Όμως, μόλις τις είδε, άρχισε να απομακρύνεται όσο πιο διακριτικά μπορούσε. Δεν ήθελε να μπει σε νέες περιπέτειες. Την τελευταία φορά είχε ξεφύγει με μεγάλη δυσκολία από μια σκυλίτσα που του είχε γίνει τσιμπούρι, καθώς δεν ξεκολλούσε με τίποτα από δίπλα του, ύστερα από μια νύχτα που πέρασαν παρέα στην αμμουδιά. Τον είχε βάλει τότε σε μεγάλες περιπέτειες. Είχε έναν άγριο τσακωμό με κάποιον άλλο επίδοξο λεβέντη που τη διεκδικούσε, γεγονός που τον κράτησε μακριά, θυμωμένο και πληγωμένο, μέρες πολλές από την αγαπημένη του παραλία. Δεν ήταν για τέτοια ο Ιβάν. Αυτός είχε τον σκοπό του, δεν τον ενδιέφεραν τέτοιου είδους περιπέτειες. Αυτός έπρεπε να βρει τον Άγγελο. Αυτός ήταν ο μοναδικός στόχος και σκοπός της ζωής του.

Και ξαφνικά από μακριά την είδε! Μια νεράιδα, μια οπτασία, να λούζεται στο πορφυρό χρώμα του ήλιου. Του ήλιου, που αποχαιρετούσε κατακόκκινος τη θάλασσα, λες και ντρεπόταν που για άλλη μια νύχτα θα την άφηνε ολομόναχη να βυθίζεται στο σκοτάδι.

Ο Ιβάν κοίταγε μαγεμένος τη λευκή οπτασία που κατέβαινε τα σκαλιά που οδηγούσαν στη θάλασσα. Ποτέ του δεν είχε ξαναδεί πλάσμα τόσο όμορφο, τόσο γλυκό και τόσο περήφανο σαν κι αυτή! Τα μαλλιά της ανέμιζαν στο δροσερό αεράκι και το λευκό της χρώμα έκανε τα μάτια του να κλείνουν θαμπωμένα από την ομορφιά και τη λάμψη της. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά τόσο δυνατά, που νόμιζε πως θα την ακούσουν οι περαστικοί από τον παραλιακό δρόμο που έκαναν τον απογευματινό τους περίπατο. Τα ρουθούνια του έγιναν τεράστια και γέμισαν ως τα κατάβαθα την ψυχή του με το μεθυστικό της άρωμα, που κύματα-κύματα του έστελνε το δροσερό αεράκι. **Φορούσε ένα φανταστικό Περιλαίμιο που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί. Ήταν επιτήδεια φτιαγμένο από πολύχρωμες χάντρες και φάνταζε υπέροχο γύρω από τον κατάλευκο κρινένιο λαιμό της.** Συντρόφευε ένα λυγερόκορμο κορίτσι, που του θύμιζε τα όμορφα κορίτσια

της πατρίδας του, αλλά στα μάτια του Ιβάν τίποτα δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη δική της ομορφιά.

Σαν από θαύμα έτρεξε αμέσως δίπλα του. Ένωσε τα βήματά της με τα δικά του και τον ακολούθησε, σαν από πάντα να ήταν μαζί του, σαν από πάντα να ήταν στο πλάι του. Έκαναν ένα μεγάλο περίπατο πάνω στη ζεστή άμμο και πλατσούρισαν στο κυματάκι που χάιδευε νωχελικά το ρεθεμνιώτικο ακρογιάλι. Ακούμπησαν πολλές φορές μαγεμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθώντας έτσι να διαπιστώσουν αν ήταν αλήθεια αυτό που ζούσαν ή απλά ένα δημιούργημα της φαντασίας τους.

Το κορίτσι ούτε για μια στιγμή δεν τους ενόχλησε, ούτε για μια φορά δεν την παρότρυνε να φύγει από κοντά του, λες και μια μυστική συμφωνία είχε προηγηθεί μεταξύ τους. Μόνο μερικές φωτογραφίες τους έβγαζε πότε-πότε, σαν να ήθελε μ' αυτόν τον τρόπο να κλείσει για πάντα την ευτυχία τους μέσα σ' αυτές. Όλα, μα όλα του τα βάσανα τώρα πια είχαν γίνει παρελθόν. Αυτός τώρα ήταν ένας «πρίγκιπας» και μαζί του είχε μια «πριγκίπισσα» και βρίσκονταν κι οι δυο στην ακρογιαλιά του Παραδείσου και τούτη τη μαγική στιγμή τίποτα και καμιά κακή σκέψη δεν μπορούσε να τη χαλάσει. Το στομάχι του ξαφνικά ήταν τόσο γεμάτο, που λες και μόλις είχε φάει μια τεράστια μπιζόλα! Οι πληγές στα πόδια του, από τα σπασμένα γυαλιά που πατούσε συχνά στους δρόμους της πόλης, δεν τον πονούσαν καθόλου. Οι πετριές στο κορμί του, για το σαλάμι που τον οδήγησε να κλέψει η πείνα του, λες κι από θαύμα είχαν εξαφανιστεί...

Ήταν πια σίγουρος. Χωρίς καμιά αμφιβολία, βρίσκóταν στον γιαλό του Παραδείσου. Μεθυσμένος από το άρωμα και θαμπωμένος από την ομορφιά της πριγκίπισσάς του, ο Ιβάν κατάλαβε για πρώτη φορά στη ζωή του πως δεν έχει σημασία «τι είσαι» και «πού είσαι», αλλά «τι μπορείς να κάνεις» και «τι μπορείς να νιώσεις».

Κι εκεί, μέσα στο τρελό παραλήρημα που βρισκόταν, άκουσε για πρώτη φορά τη φωνή του κοριτσιού να φωνάζει:

«Αύρα! Αύρα! Έλα κοπέλα μου, πρέπει να φύγουμε! Πρέπει να προλάβουμε να γνωρίσουμε τούτη την πόλη. Να δούμε από κοντά τα μνημεία της, τις πλατείες της, τα μουσεία της, τους ναούς της... Να δούμε όλα όσα έχουμε διαβάσει γι' αυτήν. Άλλωστε δεν έχουμε και πολύ χρόνο στη διάθεσή μας. Την Κυριακή τ' απόγευμα φεύγουμε».

Η Αύρα, υπάκουη και καλοαναθρεμμένη σκυλίτσα καθώς ήταν, υπάκουσε αμέσως στο ψιλόλιγνο κορίτσι. Έτρεξε γρήγορα-γρήγορα, ανέβηκε τα σκαλιά του δρόμου, μπήκε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και χάθηκε έτσι ξαφνικά όπως είχε έρθει. Ο Ιβάν στάθηκε στο πεζοδρόμιο, σαν τον μαρμαρωμένο πρίγκιπα του παραμυθιού που του διάβαζε ο Άγγελος. Στεκόταν εκεί, χωρίς να μπορεί να πάρει ούτε για μια στιγμή τα μάτια του από το πανέμορφο μουτράκι της Αύρας, που τον κοίταζε καθώς απομακρυνόταν από το πίσω τζάμι του αυτοκινήτου, παίρνοντας μαζί της για πάντα και την καρδιά και το μυαλό του.

Μόνο που αυτή τη φορά το Ιβάν ήταν αποφασισμένος!

Δεν θ' άφηνε ποτέ ξανά ένα αυτοκίνητο να του πάρει αυτό που τόσο αγαπούσε... Ποτέ ξανά! Θα έκανε ό,τι ήταν και δεν ήταν δυνατόν και θα την εύρισκε. **Μόνο που έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα και να καταστρώσει ένα έξυπνο σχέδιο αναζήτησης...**

Τα πόδια του έβγαλαν φτερά. Έτρεξε, έτρεξε τόσο γρήγορα, που ούτε κι ο ίδιος δεν κατάλαβε πόσο γρήγορα βρέθηκε στη Μεγάλη Πλατεία. Εκεί θα συναντούσε τους φίλους του και θα ζητούσε τη βοήθειά τους. Έπρεπε να βρει την πριγκίπισσά του όσο πιο γρήγορα γινόταν. Μέχρι αύριο το απόγευμα. Μετά θα την έχανε για πάντα...

Όταν έφτασε στη Μεγάλη Πλατεία είχε πια σκοτεινιάσει. Κανείς από τους φίλους του δεν ήταν εκεί. Ο ίδιος, αποκαμωμένος κι εξαντλημένος από το τρέξιμο και την αγωνία, κούρνιασε σε μια γωνιά της πλατείας κι εκεί τον βρήκε η επόμενη μέρα.

Τι όμορφο όνειρο είδε στον ύπνο του απόψε ο Ιβάν. Τόσο όμορφο που άργησε να ξυπνήσει. Ήταν λέει στην πατρίδα του, στο όμορφο σπίτι του στο Λονδίνο και ζούσε εκεί μαζί με τον Άγγελο, το ψιλόλιγνο κορίτσι και την πανέμορφη «πριγκίπισσα Αύρα»! Τι υπέροχο όνειρο...

«Πω, πω... Άργησα να ξυπνήσω», σκέφτηκε. «Ο ήλιος είναι ψηλά πια.»

Οι φίλοι του είχαν μαζευτεί στη Μεγάλη Πλατεία και τον φώναζαν να πάει κοντά τους. Μόλις αντίκρισαν τον Ιβάν, κατάλαβαν ότι αυτή δεν θα ήταν μια συνηθισμένη μέρα.

Φοβερά ανήσυχος, μουσούδιζε γύρω τους με μεγάλη μανία. Τα ρουθούνια είχαν γίνει τεράστια καθώς τα χτυπούσε, όπως χτυπάει το τύμπανο ο τυμπανιστής. Μια υπέροχη γνώριμη μυρωδιά τον διαπερνούσε ίσαμε την ψυχή του. Θα την αναγνώριζε άλλωστε όπου κι αν την έβρισκε. Ήταν το υπέροχο άρωμα της αγαπημένης του. Βρισκόταν διάχυτο γύρω του και τον καλούσε κοντά της.

Το μάτι του ξαφνικά, καθώς εξερευνούσε ανήσυχο τη γύρω περιοχή, σταμάτησε σε μια μικρή γωνίτσα. Ένα μικρό στρογγυλό χρωματιστό πραγματάκι καταγής κάτι του θύμιζε. Μόλις πλησίασε τη μουσούδα του κοντά του δεν είχε πια καμιά αμφιβολία. Ήταν εκεί πριν από αυτόν η αγαπημένη του! Δάγκωσε μ' ευλάβεια το μικρό πραγματάκι και κρατώντας το ανάμεσα στα δόντια του, σαν πολύτιμο θησαυρό, έτρεξε και το παρέδωσε στους φίλους του, προσπαθώντας με τον δικό του τρόπο να τους εξηγήσει πόσο σημαντικό και σπουδαίο ήταν γι' αυτόν.

Τα παιδιά τον ήξεραν πια πολύ καλά. **Κατάλαβαν ότι κάτι πολύ περιεργό γινόταν με τον φίλο τους και πως αυτό που παρέδωσε έπρεπε να το κρατήσουν και να το φυλάξουν σαν πολύτιμο θησαυρό.** Ο φίλος τους έκανε σαν τρελός τώρα, έτρεχε δεξιά κι αριστερά μουσουλίζοντας με μεγάλη μανία. **Έψαχνε κι άλλα τέτοια αντικείμενα;** Γιατί άραγε; Μήπως είχε βρει κάτι που αφορούσε την παλιά του οικογένεια; Μήπως, επιτέλους, θα έβρισκε τον Άγγελο και θα σταματούσε να γυρίζει αδέσποτος στους δρόμους; Ο τρόπος του, η ανησυχία του και το βλέμμα του, τους έδωσαν να καταλάβουν ότι ο Ιβάν έμπαινε σε μια μεγάλη περιπέτεια...

Έπρεπε να δράσουν άμεσα! Χρειαζόταν τη βοήθειά τους. Έπρεπε να ψάξουν σπιθαμή προς σπιθαμή την πόλη και να βρουν αυτό που ψάχνει με τόση μανία όσο πιο γρήγορα γινόταν!

Το νέο διαδόθηκε γρήγορα. Σιγά-σιγά η πλατεία γέμισε με όλους τους φίλους του Ιβάν. Όλα τα παιδιά της πόλης μαζεύτηκαν εκεί κι ήταν πανέτοιμα να τον βοηθήσουν. Παιδιά από το Ρέθυμνο, από την Αλβανία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία, την Πολωνία, τη Ρωσία, την Ουκρανία, τη Σερβία, την Ινδία, από την πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία των Σκοπίων, τη Μολδαβία, τη Συρία, το Πακιστάν κι από κάθε άλλη γωνιά της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου. Μόνο που κάποιος έπρεπε να τους συντονίζει και να τους κατευθύνει. Κάποιος που να μιλάει τη γλώσσα τους, τη γλώσσα της

παιδικής ψυχής, της χαράς, του κεφιού, της αθωότητας... Κι οι μεγάλοι, σ' αυτήν την περίπτωση, μόνο ανταγωνισμό και προβλήματα θα τους δημιουργούσαν, όπως τους έλεγε και ο... Μα ναι! Αυτός! Μόνο αυτός!

«Ο προστάτης των αδέσποτων και των φτωχών της πόλης»...

Ήταν άλλωστε παλιοί γνώριμοι με τον Ιβάν! Κρατούσε χρόνια η φιλία τους. Ήταν εκείνος που τον είχε περιμαζέψει πεινασμένο και πληγωμένο από τους δρόμους, όταν έφτασε στο Ρέθυμνο. Τον είχε για μέρες πολλές κοντά του, μέχρι να συνέλθει και να σταθεί ξανά στα πόδια του.

«Μόλις μάθει ότι τον έχουμε ανάγκη ο Ιβάν κι εμείς, αμέσως θα τρέξει κοντά μας», είπαν όλα με μια φωνή!

Είχε και σ' εκείνα μεγάλη αδυναμία ο Σκουλή-Μπαμπάς. Πάντα τους μοίραζε τα λιγοστά χρήματά του, όπως μοίραζε φαγητό και ρούχα στους άρρωστους και τους φτωχούς της πόλης. «**Μεταλλίκ, Σκουλή-Μπαμπά**» του έλεγαν κι αυτός τους σκορπούσε τα λιγοστά μεταλλίκια του σαν χαρτοπόλεμο. Χαμός γινόταν τότε από τα γέλια και τις φωνές των παιδιών. Πολύ του άρεσε αυτό το παιχνίδι τους.

Ήταν ιερωμένος, μετρίου αναστήματος, μελαχρινός, με πλούσια πυκνά μαλλιά και γένια ο Σκουλή-Μπαμπάς. Γύρω απ' το φέσι του είχε τυλίξει ένα πράσινο μαντίλι και φορούσε πάντα το ίδιο πολύχρωμο ράσο που θύμιζε πάπλωμα από πολύχρωμα τετράγωνα κομμάτια. Στο δεξί του αυτί κρεμόταν ένα χάλκινο σκουλαρίκι. Περιδιάβαινε ολημερίς τους δρόμους της πόλης, ζητιανεύοντας μεταλλίκια, τρόφιμα, ρούχα απ' αυτούς που είχαν περίσσια και τα έδινε σ' αυτούς που είχαν ανάγκη. Μια κινητή φιλανθρωπική μονάδα δηλαδή. Για τον εαυτό του κρατούσε μόνο λίγο φαγητό και μια τρώγλη κάτω από τα τείχη της πόλης για να κοιμάται. Όλοι τον σέβονταν και τον υπολόγιζαν, ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Οι φτωχοί τον είχαν προστάτη τους κι οι πλούσιοι τον φοβόντουσαν και τον σέβονταν και πάντα κάτι έβρισκαν να του δώσουν. Άλλωστε είχε τον τρόπο του και τους έπειθε πάντα.

Καμιά φορά έπαιζε μαζί με τα παιδιά της πόλης ένα παράξενο παιχνίδι. Κυνήγι Θησαυρού τους το έλεγε. Τα παιδιά έπρεπε να πάνε σε διάφορα σημεία της παλιάς πόλης, λύνοντας γρίφους. Έτσι, τους μάθαινε την πόλη και την ιστορία της. Αυτός ήταν και ο μεγάλος θησαυρός που κέρδιζαν. Η γνώση.

Η γνώση, η αγάπη για τον τόπο τους και τους ανθρώπους που έγγραψαν και γράφουν ιστορία σ' αυτόν. Τα παιδιά ήταν ξετρελαμένα μ' αυτό το παιχνίδι.

Τους έβαζε όμως πάντα έναν απαράβατο όρο. «Κανείς μεγάλος δεν πρέπει να απασχολείται και να μαθαίνει για το παιχνίδι μας τούτη τη μέρα. Αυτό θα είναι ένα μεγάλο μυστικό μεταξύ μας. Εμείς έχουμε δικό μας τρόπο σκέψης και αντίληψης. Μιλούμε τη δική μας γλώσσα. Τη γλώσσα της παιδικής ψυχής. Τη γλώσσα του Ανύπαρκτου-Πραγματικού και του Αόρατου-Φανερού! Οι μεγάλοι μόνο ανταγωνισμό και προβλήματα θα μας δημιουργήσουν.»

Έτσι ίδρυσε την Αδελφότητα της Ευγενούς Άμιλλας και της Εχεμύθειας.

Τα παιδιά έτρεξαν γρήγορα για να συναντήσουν τον Σκουλή-Μπαμπά.

Συνεχίζεται ... το Σάββατο 24/1.